

சௌந்தர்யலஹரி

வீரைக் கவிராஜ பண்டிதர் இயற்றிய

சௌந்தர்ய லஹரி
மூலம் மட்டும்

பாடல்களை எளிமையாய்ப் படிப்பதற்கு சொற்கள் பிரிக்கப்பட்டு
கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. சந்தமும் சந்தியும் அறிய விரும்புவோர்
மூல நூலைப் பார்க்கவும்.

அபிராமி பாடல்

பாயிரம்

அறு சீர்க் கழிநெடில் ஆசிரிய விருத்தம்

மொழிந்த மறை நூல் இயற்று முகபடாம்
அணிந்து முதுஞான தானம்
பொழிந்து தனது இணைமணி என்று இருசுடரும்
புணைகளிற்றைப் போற்றல் செய்வாம்
வழிந்து பெரும்புனல் பரந்து வடவரையில்
உலகு ஏழும் ஏழும் ஒக்க
வழிந்திடினும் அழியாத அபிராமி
பாடல் வளம் அளிக்க என்றே. 1

இத்தனை நாள் நீயிருக்க வாயிருக்க
இயல் இருக்க அருள்பா டாமல்
மத்தனை ஆளுங்கொடியை இப்போது என்
வழுத்துகின்றவாறு என்பீரேல்
பித்தனை யார் ஏவல் கொள்வார் பித்து ஒழிந்தால்
உரியவர்கள் அடிமை ஓலைக்
கொத்தனை யார் ஏவல் கொள்வார் கொள்ளும்போது
எவனாலே குழப்பலாமே. 2

யாமளைதன் பெரும்புகழை ஆதிமறை
நாலில் வடித்தெடுத்த நூலை
நாமகள் தன் பாடல் இது என்று அரனார்க்கு
நவில்வவர் நகை செய்தன்றே
பாமகளை அருகழைத்துப் பருப்பதத்திற்
பொறித்திருந்த பரிசு காட்டும்
சேமநிதிப் பாடலை என் புன்கவியால்
கொள்வது அவ்வடிமை அன்றே. 3

அரன் கயிலைப் புறத்து எழுதப்படு நூலை
அருந்தவத்துப் புட்பதந்தன்
பரந்த வடவரை அழுத்த அதைக் கவுட
பாதர் உளம்பதித்து முற்றும்
தரம் பெறு சொல் அமுது எனப் பின் சங்கரமா

சௌந்தர்யலஹரி

முனிக்கு அருள அந்த மேகம்
சுரந்து உலகில் வாடும் உயிர்ப் பயிர் தழைப்பச்
சொரிந்தது எனச் சொல்வர் நல்லோர். 4

இன்ன தன்மைய நூலினைக் கவி
ராசராச வரோதய
மன்னன் நம் பிரமாதராயன்
வடித்து அரும்பொருள் கூறவே
கன்னல் அம்சிலை வேள் எனுங் கவி
ராசபண்டிதன் வீரையான்
சொல் நயம்பெறு காவியக்கவி
சொல்ல என்று தொடங்குவான். 5

வடமொழி எனும் பழைய விரிகடல் பிறந்து இறைவர்
மணையிடை இருந்து சிலைமேல்
இடமொடு தவழ்ந்து தனது இடுபெயர் சவுந்தரிய
லகரி என நின்று வளர்மாது
அடலரசு முன்பினுள் பல மத ப்ரபந்தம் எனும்
அடுபகை துரந்து என் மணிநா
நடம் இடு பெருங்கவிதை மதகரியொடும் புவியை
நகர் வலம் வந்தது இதுவே. 6

ஆநந்த லகரி

எழு சீர்க் கழி நெடில் அடி ஆசிரிய விருத்தம்

சிவம் எனும் பொருளும் ஆதி சத்தியொடு
சேரின் எத்தொழிலும் வல்லதாம்
இவள் பிரிந்திடில் இயங்குதற்கும் அரிது
அரிதெனா மறை இரைக்குமாம்
நவபெரும் புவனம் எவ்வகைத் தொழில்
நடத்தி யாவரும் வழுத்து தாள்
அவனியின்கண் ஒரு தவம் இலார் பணியல்
ஆவதோ பரவல் ஆவதோ. 1

பாத தாமரையி னுள் உண்டு கட்பரம
வணுவி னில் பலவியற்றினால்
வேத நான்முகன் விதிக்க வேறுபடு
விரிதலைப் புவனம் அடைய மான்
முதரா அடி எடுத்த அனந்த முது
கண-பணா அடவி பரிப்ப மேல்
நாதனார் பொடி படுத்து நீறணியின்
நாம் உரைத்தென் அவள் பான்மையே. 2

அறிவிலர்க்கு இதய திமிரம் மீரும்
அளவற்ற ஆதவர் அளப்பிலா

எறி-கதிர்-ப்ரபை குழைத்து இழைத்தனைய
 தீ இயாமளை நினைப்பிலார்
 செறி மதிக்-கிணரின் ஒழுகு தேன் அருவி
 தெறுக லிக்கு அருள் மணிக்குழாம்
 பிறவி மைக்கடல் விழாது எடுப்பது ஒரு
 பெருவராக-வெண் மருப்பு அரோ. 3

தேவெனப் புகழ அதில் நிமிர்ந்து நிகர்
 செப்புவார் அபய வரதமாம்
 பாவகத்து அபினயத்தோடு உற்ற கை
 பரப்பி என் பயம் ஒறுக்குமே
 யாவருக்கும் அஃதரிது நின் பதம்
 இரப்ப யாவையும் அளிக்கு மான்
 மூவருக்கும் ஒரு தாவரப் பொருள் என்
 மூலமே தழையு ஞாலமே. 4

தொடு-கரச்-சிலை தொடப்-பொறா மலர்
 சுருப்பு நாண் இடுவது ஐந்து கோல்
 அடுபடைத் தலைவனார் வசந்தமலை
 தென்றல் தேர் உருவ மருவமா
 முடுகு கொற்ற மதன் ஒருவன் இப்புவனம்
 முற்றும் வெற்றிகொள முடிவிலா
 நெடு-மலர்க்-கண் அருள் சிறிது அளித்தநனையோ
 ந்ணலியே கர-கபாலியே. 5

மாயன் வணங்கி உன் மால் வடிவங்கொள
 வாடும் அரன் துயர் போதாதோ
 தூய மதன் தொழ ஆண்வடிவம் புணர்
 தோகை கண் வண்டயில் தேனே போல்
 மேய வழங்கும் உரூபமது என்சொல
 மேலிது கண்டவர் வாழ்வாரோ
 நீ அத-ரஞ்சுகி மோகன வஞ்சுகி
 நீ செய்வது ஒன்றல மாதாவே. 6

மேகலை பொங்க மதாசல கும்பம் எனா
 முலை கண்டு இடை சோரா நீர்
 மாக வளங்கெழு நாள் இறை அம்புலி
 வாண்முகம் அம்பு வில் ஏடார் போது
 ஏகநெடுங்கழை பாசம் ஓடு அங்குசம்
 மேர்பற வந்தருள் காபாலி
 நீ கமலம் திகழ் தாள் வருடு என்று அரன்
 நீணர்மையின் விஞ்சிய கோ மாதே. 7

ஆரமுதின் கடல் வேலி செழும் தரு
 வாய் மணி பம்பிய தீவூடே
 பாரகடம்பு அடர் கானில் அரும் கொடை
 பாய் மணி மண்டப வீடுளே

கோரசிவன் பரமேசன் உன் மஞ்சம் ஓர்
கூர் பர்யங்கமெனா மேலே
சீர் அடரும் பரஞானம் உறும் களி
தேவர் அருந்துவர் பூமாதே. 8

மூல மணிபூரகத்தோடு இலிங்க மார்பு
முதுகளம் விற்-புருவ நடு மொழிவது ஆறு
ஞாலமும் மென்புனலும் அனல் பிழம்பும் காலும்
நாதம் உறு பெருவெளியும் மனமும் ஆக
மேல் அணுகிக் குளபதத்தைப் பின்னிட்டு அப்பால்
மென்கமலத்து ஆயிரம் தோட்டு அருண பீடத்து
ஆலவிடம் பருகிய தன் மகிழ்நரோடும்
ஆனந்தம் உறும் பொருளை அறியலாமே. 9

தாளிணைக் கமலம் ஊறித்
தரும் அமிழ்து உடல் மூழ்க
மீள அப் பதங்கள் யாவும்
விட்டு முன் பழைய மூலம்
வாளரவு என்ன ஆகம்
வளைத்து உயர் பணத்தினோடு
நாள் உமைக் கயற்கண் துஞ்சு
ஞான ஆனந்தம் மின்னே. 10

சிவகோணம் முற்பகர்வது ஒருநாலு சத்திநெறி
செறிகோணம் அத்தொடரும் மருவுகோள்
நவகோணமும் உட்படுவது எழுமு விரட்டி ஒரு
நவில்கோண முற்றதுவும் வலயமா
யிவரா நிரைத்த தளம் இருநாலும் எட்டிணையும்
எழிலாய வட்டமொடு சதுரமாய்
உவமானம் அற்றதனி தனி மூவகைக்கணும்
உமைபாதம் உற்ற சிறு வரைகளே.11

ஆதி சுந்தரி வடிவினை யயன் முதற் புலவோர்
ஏது கண்டு அளவிடுவது தமை இகழ் இமையோர்
மாதர் இங்கு இவள் மகிழ்நரோடு உறைகுவம் எனின் ஓர்
பேதை கொங்கைகள் பெறுகுவம் என மறுகுவரால். 12

அறக்கிழவன் மனிதன் விரகில்லாக் கொச்சை
அழகிருந்த ஊரிலிருந்து அறியானேனும்
உறக் கருணை கொழிக்கும் உனது அமுத வாரி
ஊடணுகின் இவனை அரமகளிர் எல்லா
நறைக் குழலுஞ் சரிந்திட உத்தரீயம் சோர
நாண் அழிய வளை சிதற உடுத்த வாடை
புறத்துவிழ மயலொடும் பின் தொடர்வாரெ என்றால்
பொற்கொடி நின் புதுமை எவர் புகழவல்லார்? 13

பணை பார் புனல் கனலி வளி வான் மனத்தில் அறு

சௌந்தர்யலஹரி

பதினால் ஒழித்ததும் அடைவிலே
இணைநா லொழித்தது இரு கதிர் ஏற வற்றது மூ
விணைபோயது எட்டினொடு கதிர்கணால்
அணையா நிரைத்தது உறு கதிர் நாலடுத்தது அதன்
அளவாய் இலக்கம் அறு வகையினால்
உணரா உரைத்த கதிர்களின் மேல் இருக்கும் எனது
உமைபாத செக்கர் விரி கமலமே. 14

உனது சரத்கால மதி அணைய மெய்யும்
உடல் குழைத்த பிறைச்சடையும் கரங்கள் நான்கும்
அனவரதம் உறும அபய வரத ஞான
அருள் பளிங்கு வடமொடு புத்தகமுமாக
நினைகிலர்முன் வழுத்திலர் பின் வணங்கார் எங்ஙன்
னிறைத்த பசுந்தேனும் அடு பாலுந் தூய
கனியுமென மதுரம் விளைந்து ஒழுகு பாடல்
கவிதை பொழிவது கயிலைக் கடவுள் வாழ்வே.15

வார் இன்ப முலை மலை மடந்தை கவி நாவலர்
மனக் கமலவனம் மலர நீடு
தேர் இன்ப இளவெயில் தழைக்கும் ப்ரபைச் செய்ய
செவ்வி நிறம் உணரும் உரவோர்
தார் இன்ப நறவு ஒழுகு சுருள் ஒதி யிருள்விரவு
தவளநிற வாணி கலை தேர்
பேர் இன்ப மதுரவலை எறி அமுத கவிதை கொடு
பேருலகை மகிழ்விப்பரே. 16

இந்து சிலையைப் பிளந்து உள் நிஹம் வகுத்தனைய
எழில் வசனி ஆதி மடவார்
அந்தவிணை நால்வர் புடைகுழ மலை மங்கை தன
தருண வடிவு உணர அறிவோர்
கொந்து அவிழ விரிதவள மலர்மங்கை முககமல
கோல பரிமள கவிதையால்
செந்தமிழின் வடகலையின் முதுமொழிக் காவியத்
தெளிபாடல் செய்யும் அவரே. 17

உனது நிறமெனும் இளைய கதிர் இரவி வெயில் முழுகும்
உலகடைய என நினைகுவோர்
வினை கெழுமு கொலைமறலி அனைய விழி யுருவசி முன்
விரவி அரமகளிர் விழைவோர்
அனவரத மெனது அமுது பொழி கவியும் உனதருளும்
எனதுடலும் உயிரும் உயிர்குழ்
மனமும் அதில் உணர்வும் வருகளியும் என நினைவு உருக
மலையரையன் உதவு மயிலே. 18

ஆதி விந்துவை முகமென இணைமுலை
கீழ் இரண்டு அதன் வடிவென வருகு தாழ்
கோது அறுஞ் சுடர்ரெழ அழகு ஒழுகு தீரி

சௌந்தர்யலஹரி

கோணம் ஒன்றென உனது எழில் இரதிதோய்
காதலன் கலை தமதிட நினைபவர்
காணும் மங்கையர் கலை கொளல் அரியதோ
ஓதில் இங்கு இரு சுடர்முலை அணைய
உலோக மங்கையை மயல் செய்வர் கமலையே. 19

ஆடல் அம்பிகை இமகர சிலைவடி
வாளு நெஞ்சினுள் வழிவறு கிரணம் மேல்
ஓடி யெங்கணும் உடல் பெருகு அமிழ்தென
ஊடு எழும் ப்ரபை தமது இடம் உணர்குவோர்
நாடவும் கொடு விடம் ஒரு கலுழனை
நாடும் வெங்கொலை அரவென முறியுமேல்
முட ருஞ் சுரம் விழிபொழிய அமுதினின்
மூழ்க என்பொடு அழல் உடல் குளிருமே. 20

ஆன மின்கொடி போலும் மென் முண்டகம்
ஆறின் மண்டல மூவகையின்கண் ஓர்
பானு அம்புலி தீயின் நிறம்கிளர்
பான்மை கொண்டு இதழ் ஆயிர கஞ்ச நீள்
கானில் உன்களி ஞானம் உறுங்கலை
காழ் மலங்களின் மூவகை ஒன்றியே
போன சிந்தையின் மாயை ஒழிந்தவர்
போதம் இன்புறும் ஆதியொடு அந்தமே. 21

பேருறும் கயிலாசன் மகன் பெறு
பேரன் அன்புறு பேரன் என்னும் சொலால்
வாரம் அன்பொடு பார்வை வழங்கென
வாய் திறந்திட ஓடி வழங்கினாய்
வேரி முண்டகன் மான் மகுடங்களின்
வீசரும் ப்ரபை தீபம் உவந்ததாள்
சேரு நன் பெருவாழ்வும் வழங்குவை
தேடரும் சிவமாய மதங்கியே. 22

ஆதி சங்கரர் பாதி உடம்பு இனி
தாளும் அம்பிகை பாதியும் விஞ்சுமோ
நீதி அன்றென நாயகர் பங்கையும்
நீ கவர்ந்தனையால் அவர் எங்குளார்
சோதி செங்கதிர் மேனி நிறைந்தது
தூய கண்களும் மூவகை கொங்கையோ
ஈதிரண்டு உடல் கூனும் இளம்பிறை
யேர் பொழிந்தது நீண்முடி யெங்குமே. 23

ஆதி முண்டகன் மால் சிவன் அண்டர்ம
மகேசன் அந்த சதாசிவன் ஐந்துபேர்
மேதகும் தொழில் போல அனைந்தருள்
வீறும் அங்கதன் ஊறல் உண்டென
யாதும் இன்றியும் மேனியொ எங்கணும்

மாயை தந்தது ஞானம் இரங்கும் ஓர்
நீதியும் திருவே புருவங்கொடு
நீ சொல் இங்கித ஏவல் புரிந்ததே. 24

மூவருக்கும் முதற்பிறப்பு நின்
முக்குணக் கடல் என்றும் உன்
சேவடிக்கண் இருப்பர் சென்னி
குவித்த செங்கை பிரிக்கிலார்
பூ எடுத்தவர் சென்னி வைத்திடு
போதம் உற்றவர் அம்மை நின்
காவலர்ப் பொதி தாளில் வைக்கவும்
மூவர் சென்னி களிக்குமே. 25

வேத ரஞ்சகன் மால் புரந்தரன்
வேக சண்ட குபேரனோடு
ஆதி எண் திசைபாலர் பொன்றவும்
ஆதி அந்தம் இலாதது ஓர்
நாதர் பொன்றிலர் ஏது உன்மங்கல
நாணுறும் திறம் ஆதலால்
நீ தழைந்தது யோகம் அம்பிகை
நீலி என்பது பாவமே. 26

மொழிவது உன் செபம் முத்திரை பாணியின்
முயல்வது எங்கு நடப்பன கோயில்குழ்
தொழில் அருந்துவ முற்றும் உன் ஆகுதி
துயில் வணங்கல் களிப்பன யாவு நீ
ஒழிவு அறும் களி என் செயல் யாவையும்
உனது நன்செய் பரிச் செயல் ஆகவே
அழிவறும் பதம் வைத்து அருள் பேரொளி
அளி வ்ளைந்து களிப்பு எழு நாதமே. 27

பிரமன் இந்திரன் முற்பிற தேவர்கள் ஊண் எலாம்
நரை பெருந்திரை அற்ற நல்லார் அமுதே கொலாம்
ஒருவர் தங்கிலர் நின்சிவன் ஊண் விடம் வாழ்வன் மாது
இருபெருங்கழை இட்ட பொன்னோலையின் வாசியே. 28

முதுமறை சொல் இளவனிதை அயனொடு அரி குலிசன் உனை
முறைபணியும் நெறியின் இடையே
பதறி உனது அருகு வரும் அரனை எதிர் கொள உனது
பரிசனம் உன்னடி வளமையால்
இது பிரமன் மகுடம் அரிமகுடம் இது குலிசன் முடி
இது கடினம் மிடறும் இருதாள்
சதி அமர அமர வழி விலகி வர வர எமது
கடவுள் எனும் மொழி தழைகவே. 29

பசுபதி தன் நீணதிகொண்டு அறுபத்துநாலு பல
கலை ஞானமும் கருணையால்

சௌந்தர்யலஹரி

வசிவற நெடும் புவன மாயையின் மயக்கிய தன்
வழிவரு பெரும்பயன் எலாம்
இசைபெற விளைத்ததும் பின்னும் உனது ஏவலால்
இணையில் உனது ஆகமம் எலாம்
விசைபெற விளைத்து எவையும் மிது தரவு அளித்ததுவும்
விமலை உனது உரிமை அலவோ. 30

அரியதாகும் சிவம் சத்தி மதன் அவனி பின்பு
ஆதித்தன் மதி மதனவேள்
பெருகு வான் இந்திரன் பின்பு பரை மதனன் மால்
பேசின் முக்கண்ட மடைவே
உரியதாம் அந்தத்தின் மாயை மும்முறை அமைத்து
உறும் எழுத்து அடைய வுணர்வால்
தெரியின் நாமத்தினொடும் உனது உறுப்பாம் என்று
செப்பும் நான்மறைகள் உமையே. 31

மோக போக விழைவினார் உன்
மூல வித்தை தன்னின் முன்
னாக மாரன் யோனி பொன் அனங்கு
அமைத்து நெய்யினால்
யோக மார் சிவத்தழல்குள்
ஓம முற்று விமலையே
த்யாக மாமணிக்கொள் அக்க
வலயம் உள் செவிப்பரே32

இருசுடர் முலைத்துணைச் சிவன்வடிவு நீ அதனை
யானும் நவமாக நினைவேன்
உருவுநிறை தன்னில் அளவொத்த பரமானந்தம்
உடைய பரனொடு பரையுமாய்
மருவும் இனிதாம் உங்கள் கூட்டம் அது சேடமும்
மறுத்து அதனை உடையதுவுமாய்
அருகில் இருவர்க்கும் ஒரு பொதுவாகி நிற்கும் கொல்
அழிவற்ற ஞான முதலே. 33

மனமும் நீ வெளியும் நீ வளியும் நீ கனலும் நீ
மறிபுனலும் நீ புவியும் நீ
நிணையில் நிண பரம் அற வளர்ந்து ஒளி பரந்து விடில்
நீ அன்றி ஒன்று முளதோ
வுனது மா ஞான ஆனந்த உருவைப் புவன
உருவென வகுத்து அருளவோ
அனையுமாய் மகவுமாம் ஆமாறுபோல் நீ சத்தி
அருண வடிவாயது உமையே. 34

அருளும் உன தாக்கினைத் திகிரிக்குள் உட்பட்டு
அருக்கன் மதி அனைய வடிவாய்ப்
பருவம் முதிர் பரசின்மயத்தொடுறு பான்மையாம்
பரமசிவனைப் பணிகுவாம்

சௌந்தர்யலஹரி

ஒருபொழுதில் இப்பரமசிவனை எழு கதிர் மதிய
ஒளிகடந்து ஒளிரும் ஒருபால்
பெருகு பரமானந்த விழை ஒளி நினைப்பது கொல்
பெறு முத்தி சத்தி ஒளியே. 35

இறைவி நின் விசுத்தித் தலத்திடை பளிங்கு நிற
எழிலொடு உலகர் உடந்தையாய்
உறையும் ஒரு சிவனையு மவன்போலும் ஆரம்பம்
உடைய உனையும் பணிகுவாம்
நிறைமதி ஒளிக்கொத்த நெறி ஏகும் உமது ஒளியின்
நிலவுண்டு பசிக ளைவதோர்
முறைபெறு சகோரம் என உலகு பாதக இருள்
முடித்துக் களித்து உறையுமே. 36

முன்னைத் தபோதனர் தம் இதய-மானதவாவி
முதுஞான முளரி நறவார்ந்த
அன்னத்தின் வடமொழிப் பெயர்பெற்று மொழிபயிலு
மறுமுன்று விஞ்சை விரிவால்
பன்னப் பொதிந்த தீவினை நீரில் நற்குணப்
பால் பிரித்து உண்டு களியாம்
அன்னப்ப டுஞ்சிறைப் புள்ளிணையை நாள் தொறும்
வழுத்துதும் மலர்க் கமலையே. 37

விரித்த இருள் விழுங்கு சக்தி மின்னொடும் பன்
மணி இந்தர் வில்லினோடுந்
தரித்த மறை பரவு சிவதபனகதிர்
எறிப்ப அதில் தழன்று தீயிற்
புரித்து உலகங் குளிர ஒளி தழைத்து ஒளிரப்
பொழி அமுததாரை மாரி
பரித்த மணிபூரகத்துள் பச்சைமுகில்
பணிவன் அருள் பழுத்த கொம்பே. 38

நிலைபெறு சுவாதிட்டான
நின் சிவ அனலும் நீயும்
இலகிய தன்மை நெஞ்சத்து
இறைஞ்சுவம் உரைக்க மாட்டே
உலகம் அப் பார்வை செந்தீக்
குருகினின் கருணை பொங்கி
அலையெறி அமுதப் பார்வை
அளித்து இனிது அருளும் மம்மே. 39

நீ நந்து மூல ஆதாரத்தில் ஆனந்த
நிர்த்தமிடு மிறைவி நின்னோடு
ஆனந்த தாண்டவம் விளைத்து நவ-வடிவுபெறு
ஆதிசிவனைப் பரவுவாம்
வானந் தொடுத்து உலக மடையப் படைத்திடும்
இவ்வகையின் புணர்ச்சி யலவோ

சௌந்தர்யலஹரி

ஞானம் கொடு அன்னைதந்தை என உலகு தெளிவுற
நடத்துவது ஞான ஒளியே. 40

சௌந்தரிய லகரி

எண் சீர்க் கழிநெடில் ஆசிரிய விருத்தம்

அந்தர மணித் தபனர் பலமணியின் வடிவெடுத்து
அமரும் உனது அம்பொன் முடிமேல்
இந்துகலை நவமணியின் ஒழுகுபல நிறமடைந்து
இலகும் அதிசய வடிவினால்
சந்தரகலை நன்று நன்று என்பர் சிலர் அன்று அன்று
சந்தரகலை இந்த நிறமோ
இந்தரசிலை இந்தரசிலை என்பர்சிலர் ஆதலால்
யாதென வழத்த உமையே.41

அலர்ந்த கரு நெய்தலங் காடெனக் கடை குழன்
று அறநெய்த்து இருண்டு செறிவோடு
இலங்குறும் இயற்கை மணம் எண்டிசை யளப்ப அதில்
இதழ் மூழ்கு நறை விழைவினால்
பொலன் கொள் முடியாகண்டலேசர் பொற்றுணர் விரி
பொதும்பர் மதுமலர்ப் டிவது ஓர்
சிலம்பு அளி பரந்த உனது ஒதி என் மனத்து இருள்
செறிவு தெற வருள் கமலையே. 42

மோதிய வெங்கதிர் மீள வெருண்டு இருள்
மூட ஒதுங்கிய வாரேயோ
சோதி முகம் கவின் ஏறி வழிந்தன
சோரவிடும் கவர் காலேயோ
ஓதி பிணைந்து பின்வீழ வகிர்ந்து அத
னூடு எழுதும் ப்ரபை யாதேயோ
கோதறு சிந்துர ரேகை வளம்பிறர்
கூறுவது அன்று இது மாதாவே. 43

கூர் எயிற்றிகை இதழுங் கொண்கர் விழி வரிவண்டும்
குழல் படிந்த மதுகரத்தின் குழாமுங் கூடிப்
பேர் இயற்கை மணம் பொதிந்து புன்முரன் முகையவிழப்
பிறழும் உனது அருணமுக கமலம் என்றால்
ஓர் இயற்கை வாடும் இதழ் பொறிவண்டே படிவது மற்று
ஓர் இயற்கை செயற்கை மணம் போது செய்யும்
நீர் இயற்கை மலர்க் கமலம் இதற்கு உடைந்து பங்கம் உற
நீதி என்பது யாரறியார் நிகரின் மாதே. 44

கோதை நீள்முடி கொண்டு ஒளிர் திங்கள்சேர்
பாதி வாணுதல் என்று படிந்ததோ
ஈது கூடி இரண்டு நிறைந்ததோ

சீத பூரணத் திங்கள் சிறந்ததே. 45

கருவிழிச் சுருப்பு நாண் உன்
கண்மலர் அம்பு கன்னல்
புருவ வில் நடுவு ஒழித்தல்
போன்றது வளைத்துப் போர்மேல்
வரும் மதன் பிடித்த கைக்குள்
மறைந்தது போலும் என்றால்
திருமகள் பரவும் அம்மே
சிலை இது புருவம் அன்றே. 46

ஒரு மலர்கண் இரவி வலத்து உதித்து அருளு நண்பகலும்
ஒரு மலர்க் கண் மதியம் இடத்து உதித்து அருளும் பேர் இரவும்
திரு நுதல் கண் பொன் கமலச் செந்நிறத் தீ விளைத்து அருளும்
விரவு செக்கர் மாலையும் உன் விழைவு அகலா விழுப்பொருளே. 47

கோலநகர் விசாலையாய் நிரந்தர கல்யாணியாய்க்
குவலயத்தால் அயோத்தியாய்க் குலமதுரை தானாய்ச்
சால ஒளிர் போகவதியாய் அமுத தாரையாய்த்
தண் அளியால் அவந்தியாய்ச் சகவிசயை எனலாய்
நீல விழி புடை பரந்து நெடுநகரப் பெயர் கவர்ந்து
நீண்டு சேந் அரிபரந்து நிகர் ஒழிக்கும் என்றால்லா
ஆலவிடம் அமுது எனக் கொண்டு அருந்திய உன்மத்தர் புரம்
அதனில் ஒரு புறங்கவர்தல் அதிசயமோ தாயே. 48

இரு செவி உண் பலகவிதை இணர் ஒழுகு பசும் தேனில்
பெருகு நவ ரதம் அருந்திப் பிறழ்ந்திடு முன்பு இணைவிழியாம்
கருநிற வண்டிணை களிப்பக் கண்டு பொறாது என்னேயோ
வரிநுதல் கண் அளி சிவந்த வளம் பாராய் மலர்க்கொடியே. 49

அரன் இடத்தில் பேரின்பம் அருளும் அவன் அல்லார் பால்
அருவருக்கும் அவன் முடிமேல் அணிநதியைச் சீறும்
பரவு நுதல் விழி அழல் முன் பார்த்தில போல் அதிசயிக்கும்
பணியாய் பணி வெகுளப் பயந்தன போல் ஒடுங்கும்
விரைமுளரிப் பகை தடிந்து வீர ரதம் படைக்கும்
வினவு துணைச் சேடியர்க்கு விருந்து நகை விளைக்கும்
இரவு பகல் அடிபரவும் எளியணைக் கண்டு அருள்புரியும்மி
இத்தனையோ படித்தன உன் இணைவிழிகள் தாயே. 50

இகல் பொரக் குழையை முட்டும்
இமை மயிர் ஓர் ஒழுங்கிற் றுவ
நிகரறு நித்தர் யோக
நீக்கி வெம்போக நல்கும்
சிகர வெற்பு அரசன் தொல்லைத்
திருமரபு என்னும் தெய்வ
மகுட மாமணி நின் கண்கள்
வயமதன் வாளி தானே. 51

வரிவிழிச் செம்மை வெண்மை
 வனப்பு உறு கருணை மூன்றும்
 எரி தரு கற்ப காலத்து
 இறந்த முப்பொருளும் தோன்றும்
 கரு எனக் குணங்கள் மூன்றின்
 காரணம் என்னப் பெற்றால்
 அருமறைப் பொருளே உன் தன்
 அருள் அலாது உலகம் உண்டோ . 52

அம்மை நின் கருணை பொங்கி
 அலை நெறி நயன வேலை
 மும்மணி கெழுமுன் தொண்டர்
 மும்மலம் களைய மூழ்கச்
 செம்மை தன் சோணை ஆறு
 தெளிகங்கை யமுனை மூன்றும்
 தம் மயத் தொடும் வந்து உற்ற
 தன்மை ஈது என்பர் மிக்கோர். 53

இடம் படர் கொடியே நின்கண்
 இருசெவிக்கு உரைப்ப தேது என்று
 அடர்ந்து எழு கயலின் கண்கள்
 அடைப்பில பயப்பட்டு அம்மா
 கடும் பகல் கமல வீடும்
 கங்குல்வாய் நெய்தல் வீடும்
 அடைந்தனள் கமலை ஒன்று ஒன்று
 அடைப்பன கண்டு கண்டாய். 54

இணைவிழி இமையா நாட்டம்
 எய்தியது அலாத் தோன்றும்
 பணைநெடும் புவனம் இந்தப்
 பார்வை சற்று இமைக்கும் ஆயில்
 துணை இழந்து அழிவது எண்ணித்
 துணிந்த நின் கருணை என்றால்
 கணையினுங் கொடியது என்னக்
 கடவதோ கடவுள் மாதே. 55

நெடியக கரிய நெய்த
 னிறையருட் சலதி பெய்தாக்
 கொடியனேன் பிறவித் துன்பக்
 குறைகடல் கடந்து மூழ்க
 விடினதிற் குறைவ துண்டோ
 மெய்த்தவர்க் கொழிந்து றதோ
 கடிநகர் நிலவு காட்டில்
 காயுமே கருணை வாழ்வே. 56

கரும் குழல் நுதல் கட் பின்னற்

கவின் கடைக் கபோலம் தாழ்ந்த
வரும் குழை கடந்த கண்ணின்
அயிற்கடை அனங்க சாபம்
நெருங்கு உறத் தொடுத்த வேவி
நிமிர்தலை ஏய்க்கும் என்றால்
மருங்கில் பொன் திருவே யார் உன்
மதர்விழி பரவ வல்லார். 57

தோகை நின் கபோலம் சார்ந்த
துணை நிழல் சுவடும் தோடும்
ஆக இவ் வருளை நான்கின்
ஆனன விரதம் வாய்த் தேர்
வேக நன் புடவி வட்டத்து
இருசுடர் ஆழித் திண் தேர்ப்
பாகரைப் பொருது மாரன்
பழம்பகை தீர்ப் பெற்றான். 58

வேரி நாண்மலர்க்குள் வாணி
விலையில் பாடல் அமுதெலாம்
சேர மா மடந்தை நின்செ
விக்கு உணா வருத்தவே
ஆர மாலை முடி அசைப்ப
ஆடி எற்று குண்டலம்
பூரை பூரை என்ற சொல் பொ
லிந்த ஓசை பெற்றதே. 59

இமய மன்னன் மரபில் வெற்றி
இருபதாகை அணைய என்ன
அமலை உன்தன் வதன துண்ட
அணி சிறந்த மணியையோ
விமல மன்னு கவிஞர் முத்தை
வெற்பில் வல்லி அலர்வதோர்
கமல மன்னு குமிழ் அளித்தல்
கண்டது அல்ல என்பதே. 60

இறைவி நின் இதழ்ச் சிவப்பு
இயற்கை இத்தொடு இணை சொனா
நிறை கொள் கொவ்வை இந்நிறத்தின்
நீழல் பெற்று விம்பமாய்
உறைதல் கொண்டு நாணும் மற்றொரு
உருவமை இல்லை உண்டெனா
அறைக டற்று உகிர்ப்ப முக்கின்
அன்று சொல்வன் அளியனே. 61

அன்பு முற்றி வடிவாய வம்மை நினது
ஆன னத்து மதி நகை நிலா
நன்புறத்தமுதம் ஒழுகு மாமதுர

சௌந்தர்யலஹரி

நறைகொள் சீதளம் அயின்ற வாய்
இன்பு ளிப்பு அலது உவட்டுறாது இனியெனத்
தெவிட்டிய சகோரம் வான்
முன் பரப்பு நிலவு உண்ணுமால் உனது
மூரலுக்கு நிகர் மூரலே. 62

விள்ள நாவுரை எழுந்தொறும் தலைவர்
வீரமும் புகழும் அழகுமே
தெள்ளு பாடல் மதுரம் பழுத்தனைய
செய்ய கேழ் ஒளி வனப்பினால்
அள்ளன் மாமலரை விட்டு வாணி உனது
அருண நா உறைய வெள்ளையாய்
உள்ள மேனியும் என் அம்மை நீ அருள
உன்னிறம் பெறுவது ஒத்ததே. 63

அற்றை அருள் சிவசேடன் சண்டன் உணவது பொறாது
ஆவல் தீரக்
கற்றை மலர்க் குழல் உமை நின் கருப்பூர சகல மதிச்
சகலம் போல
உற்ற திருத் தம்பலத்தின் ஒருசகல மேனும் இனிது
உண்டு வாழ்ப்
பெற்றிலரே அமரரெனும் பெயர் பெறவு மிருந்தனரோ
பிழைப்பு இல் விண்ணோர். 64

பசுத்த மலர்க்கொடி கருணை பழுத்தனைய
கொம்பே நின் பரமர் பொன்-தோள்
விசைத் தொழிலைக் கலைவாணி தன்னில் பாடிப்
பாடிய வண்ணம் மெலிவது அல்லால்
அசைத்திலர் பொன் முடி உனது மதுரமொழிக்கு
அசைத்தனர் என்றதற்கு நாணி
இசைத் தொழிலைக் கைவிட்டாள் எழில்வீணை
உறையில் இட்டாள் ஏது செய்வாள். 65

மகவு ஆசையால் இமயமலை அரையன்
மலர்க் கைதொழ மனத்துள் அன்பு
புக ஆசையால் இறைவன் கரத்து ஏந்தப்
பொலிவுறு நின் சிபுகம் போற்றின்
முக வாசியான் படிமக் கலம் பார்க்க
விட்ட முகிழ்க் காம்பு போலும்
சக வாழ்வை இகழ்ந்து இதயந் தனித்தவர் தம்
தவக் கொழுந்து தழைத்த கொம்பே. 66

வயங்குறு நின் தரளவடம் மான்மதச் சேறு
அளைய முதுமத்தர் மேனி
முயங்குதொறும் எழுபுளகம் முட்பொதிந்த
பசும் கழுத்து முகமும் கண்டால்
இயங்கு புனர் கரும் சேற்றின் எழும் வலயம்

முள்ளரைத் தாளீன்ற கஞ்சம்
மயம் புகுதல் கடனன்றோ மாற்றிலாப்
பசுமை ஒளி பழுத்த பொன்னே. 67

செந்திருநின் றிருமணத்தில் சேர்ந்த சரம்
மூன்று அழுந்தித் திகழ்வது என்கோ
மந்தர மத்திம தார மூவகை நாதமும்
எல்லை வகுத்த தென்கோ
கொந்து இரையும் துணர்ப் பூகங் கொழுத்த பசும்
கழுத்தின் வரைக் குறிகள் மூன்றும்
இந்திரையும் சயமகளும் கலைமாதும்
புகழ்வது அல்லால் யான் என் சொல்வேன். 68

முன்னம் ஒரு தலை சினவும் முதல்வரால்
இழந்த அயன் முகங்கள் நான்கால்
உன் அழகுக்கு ஏற்ற பசும் கழை மணித்தோள்
ஒருநான்கும் வழுத்துகின்றான்
இன்னம் ஒரு சீற்றம் எழுந்து அரி தலையை
எனினும் இவள் தடமென் றோளைச்
சொன்ன தலைக்கு அழிவு இலை யென்று அதில் துணிந்த
துணிவு அன்றோ சுருதி வாழ்வே. 69

திருமகள் தள் சீறடியால் துவண்டும் அதில்
செம்பஞ்சால் செங்கேழ் பெற்றும்
மறு முளரி எழில் படைத்தது இதுவோ நம்
இயற்கை எதிர் மலர்வது என்றே
இருகரமும் நகைத்த நகை ஒளியை உனது
எழில் உகிர் என்று இறைஞ்சி நாளுந்
அருமறைகள் வழுத்துகின்றது அதிசயமோ
பேதைமையோ அன்போ ஆம்மே. 70

நித்தர் ஒரு பக்க மயல் நிற்களிறுன் வட்டமுலை
நிற்கும் எழிலில் தனது சீர்
மத்தகம் எனத் தன்னில் அயிர்த்து ஒரு கரத்தை முடி
வைத்து உறத் தடவுமால்
முத்த முலை செப்புவது எனக் களிறு பிற்-குமரன்
முன் புதல்வர் துய்த்த அமுதால்
தலைமை பெற்றனர் அதில் திவலை கிட்டினும்
அற்ப உயிர் முத்தி பெறுமே. 71

முக்கண் இறைவற்கும் மயல் முற்ற எழில் முற்று முலை
முட்டிய சுரப்பொழுது பால்
மக்கள் இருவர்க்கு அருள அக்களிறும் இக்குகனும்
மட்டு இளமை முற்றுகிலரால்
அக்கடல் உதித்த அமுதத்தினை எடுத்து அதில்
அடைத்து இருகண் முத்திரையின் வாழ்
செக்கர்மணி மெய்க் கலச மத்தனை உன் வட்டமுலை

செப்பல மலைப் புதல்வியே. 72

கொற்ற வாரணமுகமகன் பொரு
 குஞ்சரானன் நிருதனார்
 இற்ற கோடு உதிர் ஆரமாலிகை
 இதழ் மணிப் பரபை தழையவே
 பெற்ற பாக பினாகபாணி ப்ரதாப
 மோடு அணை புகழெனா
 உற்ற தாயினும் உனது பொன் தனம்
 உரைபடா நிறை செல்வியே. 73

தருண மங்கலை உனது சிந்தை
 தழைந்த பால் அமுதூறினால்
 அருண கொங்கையில் அது பெரும் கவி
 அலை நெடுங்கடல் ஆகுமோ
 வருண நன்குறு கவுணியன் சிறு
 மதலை அம் புயல் பருகியே
 பொருள் நயம் பெரு கவிதை என்று ஒரு
 புனித மாரி பொழிந்ததே. 74

மூலமே நின் மகிழ்நர் கோப
 முதுகனல் பொறாது வேள்
 கோல நாபி மடுவினில் குளிப்ப
 அந்த வெம்மையால்
 மேல் அவாவு தூம ரேகை
 வேர் எழும் கொழுந்தையோ
 நீல ரோம ரேகை என்று
 நீள் நிலம் குறிப்பதே. 75

முளரி மாது உன் முலையினோடு
 முலை நெருக்க இடையில் வான்
 வெளியில் நீலம் ஓடியும் உந்தி
 வியன் முழைக்குள் நுழையவே
 தெளியு நீரில் யமுனை நீவு
 சிறு தரங்கம் அனையபே
 ரொளியின் ஞாலம் மருளும் மீது
 ரோம ரேகை என்னவே. 76

தூய சங்கை நிலை படைத்த
 சுழி தனத்து முகையினால்
 ஆய துங்க ரோம வல்லி
 ஆலவாலம் விரகவே
 தீ அரும்பும் ஓமகுண்டம்
 இறைவர் செங்கண் இடைவிடா
 மேய கஞ்ச மடுவுள் உந்தி
 வேறு உரைத்து என் விமலையே. 77

சௌந்தர்யலஹரி

தரை மடந்தை பரவு மங்கை
தனதடம் பொறாது நின்
திரு மருங்குல் அற வளைந்து
சிறுகி மூ இரேகையாய்
வரை பிளந்து ஓர் இடிகரைக்கு
வாழ் மரத்தோடு ஒத்ததால்
உரை கடந்து விடுமுன் மற்றோர்
உறுதி தேட எண்ணுமே. 78

வம்பைத் தொலைத்து தறி இறுகிக் கனத்து இளகி
வருபுடை நெருக்கி வளர்மாக்
கும்பக் கடாக் களிற்றினை அனைய உனது முலை
கொடிது கொடிது என்று வெருவா
அம்பொன் தனிக்கமல இறை பொறாது இடை என்
வழுத்து பூண் என முனிவரோடு
உம்பர்க்கும் உளம் அருள ஒளி கெழும் இரேகை மூன்று
உலகமோ தெளிவது உமையே. 79

கொத்து விரி யலர்சோலை இமயவெற்பரசன் மெய்க்
குலமலைப் பக்கம் எனவாழ்
அத்தனை விரிந்த அகலத்தொடு பெரும்பாரம்
அடைய உன் நிதம்ப இடையே
எத்தனை பெரும் புவனம் இற்றாலும் அழிவிலை
இதற்கு எனச் சேமநிதி போல்
வைத்தது பரந்து இடங் கொண்டுலகை இடம் அற
வருத்தவோ மதுர அமுதே. 80

பொற் கதலி புறம்காட்டும் குறங்கால் வேழப்
புழைக்கை தடிந்தும் சிவனைப் பணிந்து தேய்ந்த
வற் கடின முழந்தாளில் கும்பம் சாய்த்து
மணிமருப்பைக் கனதனத்தால் வளைத்தும் அம்மே
நிற் கடின கோபம் அராமை கண்டோ
நித்தர் அதன் றொக்கு உரித்து அது உடுத்த நேயம்
பிற் கருதி இவள் உறுப்போடு உவமை ஈணறு
பெற்றது இது வென்னும் இந்தப் பெருமை கண்டோ . 81

உம்பர் தொழும் தொறும் மகுடச் சாணை தீட்டி
ஒளிரு நகநுனைக் கணை ஓர் ஐந்தும் ஐந்தும்
செம பொன் மணிக் கணைக்காலாம் இணைப்பொற் தூணி
சேர்த்தது அன்றோ சிவன் பகைவேள் தீருகின்றான்
அம்பு ஒரு பத்து அளித்தனை இன்று அன்று போல
ஐங்கணை தொட்டழியின் அது பழுது என்று அன்றோ
வம்பு அமருங் கனதனப் பொற் திருவே உன்தன்
மனவிரகின் செயல் ஒருவர் மதிப்பது அன்றே. 82

உளமகிழ் மகிழ்நர் சென்னி
உறுநதி விளக்க மாயோன்

கிளர் முடிப் பதுமராகக்
 கேழ் ஒளி செம்பஞ்சு ஏய்க்கும்
 முளரி நின் பதங்கள் வேதமுடி
 உறப் பதித்தது அவ்வாறு
 எளியவன் தலைமேல் வைக்க
 இரங்குவது என்று தாயே. 83

அரிய மென் காவின புக்கு
 அசோகினில் பாதம் ஏற்ற
 உரிய நம் பதத்தை ஈதோ
 உறும் எனப் பொறாது பெம்மான்
 எரி உற மரத்தை நோக்கும்
 இயல்பினைக் கேட்டும் யான் உன்
 வரிமலர்ப் பாதம் போற்றும்
 வளம் இனிது இனிது மாதே. 84

மறு மடந்தை ஐயம் ஒழிய நின் பத
 மலர் வெகுண்டான் நுதலில் ஓர்
 முறை அறைந்திட விழியிலும் பட
 முதுபழம் பகை கருதி வேள்
 இறையை வென்றனன் விழியை வென்றனன்
 என முழங்கிய குரல் எனாது
 அறை சிலம்பு எழும் அரவம் என்பது ஏன்
 அருண மங்கல கமலையே. 85

இம நெடுங்கிரி உலவியும் கவின்
 எழு நிரந்தரம் மலருமேல்
 அமர் பெருந்திரு அருளு நின் பத
 அருண முண்டகம் அனையது ஓர்
 கமலம் என்பது பனியில் வெந்து இதழ்
 கரிய கங்குலின் முகுளமாய்
 விமலை அம்திருமனை எனும் பெயர்
 விளைவது ஒன்றல முதல்வியே. 86

பஞ்சு அழுத்தினும் வாடு நின்பத
 பங்கயத்து இணை ஒப்பெனா
 விஞ்சை கற்றவர் வன்புறக் கம
 டத்தை வீணில் வியப்பராம்
 அஞ்சனப் புயல் அங்கை நின் வரர்
 அம்மி மீதிலும் வைப்பராம்
 வஞ்சகக் கொடு நெஞ்சர் அத்தனை
 வல்லர் அல்லர் நினைக்கினே. 87

அற்றவர்க்கு அருள் செய்யும் அம்மை நீ
 நற்பு தப் பதம் அம்பொனாடு
 உற்றவர்க்கு அருள் பொன்தருத் தர
 ஊடு அறிந்திலம் என்னவே

சௌந்தர்யலஹரி

முற்று பொற் பரமாதர் கைத்தலம்
உண்டு அகம் குவி வெண்ணிலா
நற்றி றத்தொடு நாடி நாடி
நகைக்க வாள் உகிர் என்பரே. 88

செய்ய பஞ்ச குழம்பெழும் புனல்
செல்வி நின் பதம் நல்கவே
துய்ய பங்கய வாணி தம்பல
உற்றுய்த்த சொல்வாணர் போல்
மையல் நெஞ்சறும் ஊமரும் கவி
வாணராகி மிகுந்ததால்
மெய் அடங்கலு மூழ்கும் உன் கவி
வீறு நாவில் அடங்குமோ. 89

நாடி உனது அற்புத நடைத் தொழில் படிக்கும்
பேடை மட அன்னமொடு பேதநடை கூறும்
ஆடக மணிப் பரிபுரத்து அரவம் அம்மே
ஏடு அவிழ் மலர்ப் பதம் இரைக்கும் மறை போலும். 90

தோகை நின் மலர்ப்பத சுடர்க் குடையும் வெய்யோன்
ஆகமணி செய்வதொர் கனாடி வடிவாகும்
மோக மதி தானும் அதுவாகி உன் முகஞ்சேர்
கோகனதம் என்னிதய கோகனதம் என்னும். 91

அன்பினர் இரப்பதின் இரட்டி அருள் செய்யும்
நின்பத தருத் துணர் நிறைந்து ஒளிர் வனப்பாம்
இன்பமுறு தேன்முழுகும் என் இதய வண்டின்
தன்புளகமெய்க் களி தழைக்க அருள் தாயே. 92

ஓதி இருள் மூரல் ஒளி உற்ற குழைவாக
மோது முலை அற்ப விடை முற்றும் உன் நிதம்பம்
ஆதிபரனின் அருள் திரண்டு அருணம் ஆகும்
மாது நின் மலர்ப்பதம் மனத்து எழுதி வைத்தேன். 93

தூய மதி மரகதச் செப்பொளிர் கலையும்
களங்கமும் நேர் சொல்லும் காலைக்
காயு மதி தவள கருப்பூர சக
லத்தொடு கத்தூரி போலும்
நீ அருந்த அருந்த அவை குறைதொறும் அவ்
விரண்டும் அயன் நிறைத்தல் போலும்
தேயும் அது வளரும் அது திங்களெளி
தோ உனது செல்வம் அம்மே. 94

தேவி உன் இல்லம் சிவன் உறை அந்தப்புரமானால்
யாவர் உனைக் கண்டு எய்துவர் இமையோர் முதலானோர்
ஆவல் கொள் எய்த்து உன் வாயிலில் அணிமாதிகளாலே
மேவிய சித்திப் பேறொடு மீள்வரர் ஆனாரே. 95

சௌந்தர்யலஹரி

மூவர் மகேசன் முடிகொளும் மஞ்சத்து எழிலாயும்
மேவிய படிகத் தணது ஒளி வெளிகுழ் திரையாயும்
ஓவறு செங்கேழ் விம்பம் அது இன்பத்து உருவாயும்
பாவை நின் அகலா இறையொடு நின்னைப் பணிவாமே. 96

கலைமகளும் பொதுமடந்தை கமலையும் மற்று அவளே
மலைமகள் நீண கற்புடைய வனிதை எனப் பகரும்
குலமறைகள் எதிர்கொடு நின் குரவினையும் அணையா
முலை குழையப் புணர்வது நின் முதல்வர் அலது இலையால். 97

வேதியர் அயன் நாவில் விஞ்சை மகள் என்றும்
சீதரன் த மணி மார்பில் செழும் கமலை என்றும்
நாதர் இடத்து அரிவை என்றும் நாட்டுவர் எண் அடங்கா
ஆதிபரன் மூலபரை யாமளை உன் மயக்கால் 98

அம்மே நின் மெய்ப்பிரிவாம் அணிமாதி தொழும் அழியா
இம்மேனி தம்மேனி எனத் தெளிந்து பாவிப்பார்
செம்மேனியான வாழ்வும் சிதைவதெனப் புறக்கணித்து
வெம்மேனி பூழி அனல் தீணபம் இட விளங்குவார். 99

தாமாக உனை நினைவோர் தவமிறுகத் தனம் இறுகி
மாமோகப் புன்முறுவல் மனங்கவரக் கடைவிழியார்
காமாதி பலர் உதிப்பக் கடம்பலர்க் கேழுறச் சிவன் நீண
ஆம் ஆம் என்று அயிர்ப்ப மயல் அளிப்பராம் அரும் பொருளே. 100

சுந்தரி நின் தொண்டர் தமைத் தோய்வதற்கு நாமகளும்
இந்திரையும் மலர் அயன் மால் இடர் உழப்ப விரதியின்கண்
அந்தமில் பேர் அழுகொடு கற்பழித்து நெடு நாள் கழியச்
சிந்தை உறு பாசம் போய்ச் சிவமயத்தைச் சேர்குவரால். 101

சேம நிதியே அமுதே தேனே நற் குணக்கடலே
யாமளையே அன்பர் மனத்து இருந்தும் உரைக்கு அடங்காத
கோமளமே அம்மே நின் கோகனதத் தாள் வழுத்தும்
மாமறைபோ என்பாடல் வன் தமிழும் கொள்வாயால். 102

ஆதவனுக்கு அவன் கிரணத்து அங்கியைக் கொண்டு
ஆலாத்தி சுழற்றல் என்கோ
சீதமதிக்கு அவன் நிலவின் ஒழுகு சிலைப்
புனல்கொடு உபசரிப்பது என்கோ
மோதிய மைக் கடல் வேந்தை அவன் புனலால்
முழுக்காட்டு முறைமை என்கோ
நீதரு சொல் கவி கொடு உனைப் பாடி உனது
அருள் பெறும் என் நீதி அம்மே. 103

வேத நுண்பொருள் ஆதி சுந்தரி
வீற டங்கலு மாயமே

சௌந்தர்யலஹரி

ஈது றிந்து விடா சொல்லும் கவி
ராஜ பண்டிதன் வீரையான்
நாத ரஞ்சகி தாள் பெறும் திரு
நாமம் ஒன்பது நூறுமே
ஓதினம் பலபோகமும் சிவ
லோகமும் பெறுவார்களே. 104